

לה: עין משפט נר מצוה

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

(א) [כתיב: טקף: לריבא וחי]
המשפיקו הני תרתי הכא
משום ספירה וזכא משום
חיובא אכל לפני קטלא איש
דבר מותא לבלא כופר אכל
אשה לא לריבא וחי המשפיקו
כופר משום דלאכא איבוד
נפשה וכו'. וכו' וכו' כיו
כדיק: (ב) חייב ריש פי
אמר טוטה גג: (ג) מיר
טו: (ד) [כתיב: ויתמהו:
וכן כפמך דליתמהו:]
וקס"ד דמי כמיב אמור אל הכהניס
ניי אהרן ולא ננות אהרן אכולא
מילתא דמיב כההוא עינינא קאי:
נשוק קרא מיניס: מנ"ש דפאת פאת
למעוטי נשים ישראליות ומימי פטורא
בק"ו מכהנות: ספסיק פענין: ולא קאי
ניי אהרן אכלא אטומאה לתור שיש
הפסק גמיס כגון לה ישימא: מכניס
ליה לכהניס: ליתן אל האמור על זה
זוה ושל זה זוה דלא נמייב אלא
כהשמה ש"י גילוח וכוין דליכא
לאוקמי לג"ש לחי לא מדרשא למעוטי
ננות הואיל הפסיק הענין: מלגט.
פליגי"א של מחלמי חרבות שמחליקין
בס את חייב הסיף: רביעיני: פליגי"א
של עושי מתיבין: ס"ל לא יגלחו.
האמור כהניס ואין דרך גילוח כהניס
ואמאי ג"ש ליתן האמור על כהניס
בישראל ושל ישראל כהניס: אס
כן: דלמיני הוא דלמא נכמוז את
שזוקק דהוי ליה נמי כמאן דכמיב
פאה דהא כמיב פאה כההוא קרא
גבי ראש ומדחי כמיב גבי זקן את
שזוקק ולא כמיב את זקן ש"מ
אפלא קאי וה"ק לא משמית פאות
שזוקק והדר יליף גילוח דהשחמה
בפאת פאת ישראל כהניס אי"י
כננין אכ חייב פאת זקן כהניס וחייב
פאת זקן בישראל: מאי פאס ש"מ
רפי: ג"ש שלימה ליתמך הכמוז אף
לכל האמור בענין: לעומאה נגמיס.
ססימי מוקוס סייע חלוקיס מסימי
עור כשר שנגניע עור כשר כמיב שער
לכן ובסימי נחקי ראש חוקן שער לכוז
וקאמר הכא דאס העלתה אשה שער
זוקקה הוו סימי נגעה דרין נחקי זקן:
כפדיא כמיב: זקן של אשה דכמיב איש
או אשה: לעפרה נגמיס: לכשמהרי
טעמן דין טהרת מזרע בתגלחת
ולפוריס: איצטריך: לעומאה נגמיס
כדלמך מעיקרא להשוות סימי נחקי
זקן אשה לסימי זקן איש ודלמרת
כהדיא כמיב סד"ל לגדידן כמיב דלשה
הכמוז בקרא לא קאי אלא אנתקי
הראש וזו זוקן דכמיב כפסיה אמתן
לאיש ולא לאשה קמ"ל מנא דכרימא
היי הן זוקן לכל דכריהס: כניס ולא
כניס: כניס אמת להי: (א) לא מתגודדו
ולא משמי קרחה כניס ולא כניס
לקרחה אכל לגדידה אף הכנות: או
אינו: אלא אף לגדידה: כשהוא
אומר: כפסוק שלחמיו כי עם קדוש
אתה ואף הנשים ככלל עם: ה"ג
מכבה אני את הגדידה שישנה במקום
שער ושלא במקום שער ומוליא אני את
הקרחה שאינה אלא במקום שער: גדידה:
הוא דכפי: וקס"ד שריטה תרמי יונה חד
ניד ומד כלי וע"ג שריטה כהאי עינינא לא
כמיב כיון דממי לגדידה כהנה הכא ולא
מימא אף היא נשים פטורות כמיב: כי עם
קדוש וכו' והכי שפיר עפי ולאו לפרוסי קרא
דהא כניס ולא כניס גבי גדידה כמיב ומימי
סליק: אתח

איש דבר מצות הוא אין אשה לא.
לאשה למייבו כמלות כהנה דגמר
(כמנינה דף ד.) לה לה
מאשה אלא הכי קאמר אינה חייבת כל
כך כמו איש: הדי הוא
בוקן א"ב דבריו. וא"ת ואין ממלא זקן
כפרים והרי מי שאין לו זקן
אחד מסימי כריס ואמרינן (שפסקים)
עד שיהיו בו כולן וי"ל כגון שהביא
זקן אחר רוב שנתיו דכה"ג כריס
הוא כדלמר פי' ויאל דופן (גדה דף מו:
דכי לא נולדו בו סימי כריס הוי קטן
עד רוב שנתיו וכהניע לרוב שנתיו
הוי גדול והוה כריס:
להשחחה לא מצית אמרת
די"ף פאת וכו'.
וא"ת למה לי ג"ש הא מוכח ליה שפיר
מדשני קרא דכריהוי (ו"ל דה"מ
מקמי דשמעין כדרימא דיש להס
חשיבות זקן כשום מקום אכל לנתי
דשמעין (ודגלי לית לן למעוטי מדשני
מי: א"כ בן יתיבוב את שבוקק.
פירוש א"כ דלמיני הוא דלמא
(ו) דהפסיק הענין נכמוז את שזוקק
דהוי ליה כמאן דכמיב פאה דהא
כמיב פאה כהאי קרא גבי ראש וכול
לומר כננין אכ שמיב כפאת זקן
כהניס כדכמיב ופאת זקנס לא יגלחו
וחייב פאת זקן בישראל והדר יליף
גילוח דכמיב גבי כהניס דהוי השחמה
פאת מביני אהרן מה להלן נשים פטורות אף
באן נשים פטורות ואי סבירא לן דכי כתב
בני אהרן אכוליה עינינא כמיב שיתוק קרא
מינייה ויתחי בק"ו ואנא אמינא (ומה כהניס
שריבה בהם הכתוב מצות יתירות בני אהרן
ולא כנות אהרן ישראל לא כ"ש אי לאו ג"ש
הוה אמינא הפסיק הענין השתא נמי נימא
הפסיק הענין ואי משום ג"ש מיבעי ליה
לכרתניא לא יגלחו יכול גילוח במספריים
יהיה חייב ת"ל לא תשחית יכול לקטו
במלקט ובריהוטי יהא חייב ת"ל לא יגלחו
היא כיצד גילוח שיש יבה השחחה הוי אומר
זה תער א"כ ניתבוב קרא את שבוקק מאי
פאת זקנך ש"מ תרתי ואלא הא דתניא זקן
האשה והסריס שהעלו שער הרי הן בוקן לכל
דבריהם למאי הלכתא אמר מר זוטרא
לשומאת נגעים טומאת נגעים בהדיא
כתיבא ואיש או אשה כי יהיה בו נגע כראש
או בוקן אלא אמר מר זוטרא למותר נגעים
טהרת נגעים נמי פשיטא כיון דבת טומאה
היא בת טהרה היא איצטריך סד"ל לצדדים
כתיב איש או אשה כי יהיה בו נגע בוקן
אחאן לאיש קמ"ל איסי (תני אף בל יקרוו נשים
פטורות מ"ט ואסי דרישה הכי בנים
אתם לה' אלהיכם לא תתגודדו ולא תשימו
קרחה בין עיניכם למת כי עם
קדוש אתה לה' אלהיך בנים ולא כנות לקרחה
אתה אומר לקרחה או אינו
אלא לגדידה כשהוא אומר כי עם קדוש
אתה לה' אלהיך בנים ולא כנות לקרחה
ומה ראית לרבות את
הגדידה ולהוציא את הקרחה מרבה
אני את הגדידה שישנה במקום
שער ושלא במקום שער ומוציא אני את
הקרחה שאינה אלא במקום
שער ואימא בנים ולא כנות בין לקרחה
בין לגדידה וכי כתב כי עם
קדוש אתה לה' אלהיך בשריטה הוא
דכתיב כסבר איסי שריטה וגדידה
אחת
שער ושלא במקום שער ומוליא אני את
הקרחה שאינה אלא במקום שער: גדידה:
הוא דכפי: וקס"ד שריטה תרמי יונה חד
ניד ומד כלי וע"ג שריטה כהאי עינינא לא
כמיב כיון דממי לגדידה כהנה הכא ולא
מימא אף היא נשים פטורות כמיב: כי עם
קדוש וכו' והכי שפיר עפי ולאו לפרוסי קרא
דהא כניס ולא כניס גבי גדידה כמיב ומימי
סליק: אתח

א ומי מיני מכלי אכל
ה' יא טישיע יד פי
שע עמי (ג)
שפט ב מי מיני מכלי
עין ל' ב פמ
לאון לא טישיע יד פי
קאפ ספיקי יד
שצ ב מיני ש טישיע
ספס ספיקי וי
ד (מיני) שס ל'ו טישיע
סס ספיקי יד:
שצא ה מיני שס ה' ו
טור טישיע שס
ספיקי יד:
שצב ו מיני פ"ח מכלי
טומאה
הלכה א:

תורה אור הש"ס
1. ויאמר יי אל משה
אמר אל הברניס בני
אהרן ואמרת אלהם
לנפש לא יטקו בעיניהם
2. לא תקפו פאת
פאת ולא תשחית את
פאת זקנך: ויקרא יד כי
לא יקרוו קרחה
3. בראשם ופאת זקנם לא
יגלחו ובבשרם לא
יקרוו קרחה:
ויקרא יד כי
4. ואיש או אשה כי
יהיה בו נגע כראש או
בוקן: ויקרא יד כי
5. כניס אתם ליה
אלהיכם לא תתגודדו
ולא תשימו קרחה בין
עיניכם למת:
דברים יד א

מוסף רש"י
איש דבר מצות. מוליא
נעל הצור כופר לירושם
משום דעלמיה ממשות
האש. בני אהרן. לנפש לא
ישמא. ולא כנות אהרן.
כחוקה זו (טוטה גג:).
ולא תשחית את פאת
זקנך. טיף הוקן וכן פאת
שמיס ככל נמי ומי למנה
אלא הרשע שפוא רחב ויש
כי שמי פאות ופאת למשע
כפסונו מוקוס חמר שמי
הלמיס יתי ויקרא יד כז.
והרי נשי ישראל
וליתמהו בהשחחה.
דלית ליה זקן. וליתמהו
בהקפה. ככל אפ"י
ליסי המקפס את הגולל
ליסי המקפס את הגולל
פטורה (יורי ו:). לא
יגלחו. נני הכניס כמיב.
ולא משמית את פאת זקן
וישאל כמיב. וליפני ליה
כניס הוי מכלי דלפלא
פאה: מכות כא: ת"ל
לא תשחית. ומספריס
ליץ משמית. שאין
חיתתן שער כניס שוקן
כמיב וכו'. גילוח שיש
בו השחחה. דרך גללה
ומשחית ויטיע טעם. אכל
השמי משמית ואין דרך
גללה בו. ומספריס מנלחין
ואין משמית: טו:.

הנהגות הב"ה

(א) רש"י ד"ה כניס וכו'
(ב) אלוהים לא
(ג) חייב ריש פי
התגודדו: (ב) חייב ריש פי
אס קני ותי והפסיק הענין
יסי נני ראש והדר לילף
גילוח דכמיב גבי
כניס והוי השחחה
כפאת פאת ישראל
כהניס או נמי ככל
ללמוד ככנין אב חייב
פאת זקן ככהניס
דכריהוי ופאת זקנס לא
יגלחו וחייב פאת זקן
בישראל מאי פאת ש"מ
הריני ניש שלימה ליתמך
כמיב:

פעי רש"י

פליגי"א סקנייה.
אשריטיטיי. לפרוט.